

Programació 2025

LA VIRREINA CENTRE DE LA IMATGE

Michel Ragon. *I després de Le Corbusier?*

Sara Gómez. *Poder Popular*

Eugenio Barba / Odin Teatret. *Autopenetració*

Cathy Berberian. *Stripsody*

Álvaro Perdices

Sergi Aguilar. *Contrapunt*

Paloma Polo. *El retorn de la mirada...*

Trinh T. Minh-ha

Isaías Griñolo. *Espanya 365*

Michelangelo Antonioni i Luigi Ghirri

Ajuntament de
Barcelona

[LA VIRREINA]
CENTRE
DE LA IMATGE

La radicalitat és, avui, un dels principals distintius que identifiquen les hegemònies polítiques, econòmiques i mediàtiques. Vivim fins a tal punt en un període de cooptació sobre el que és radical que, si es compara la potència disruptiva del pensament ultradretà reaccionari amb els exercicis de desacord a càrrec de bona part de la cultura institucionalitzada, observarem que, en aquests moments, algunes de les tensions ideològiques més apressants es declinen com doctrines de moda, sota les categories mortes de la modernitat o segons un argot més reformista que transformador.

En aquest context de suplantació, el programa de La Virreina per al 2025 investiga què ha significat històricament el concepte de ruptura en el camp de l'art, quins han estat els processos i les implicacions tant pretèrites com actuals assumides pels artistes durant aquestes pràctiques de confrontació, per on van depassar els llenguatges estètics de cada moment per acumular interessos col·lectius, què hauríem no només de «llegir», sinó, sobretot, «reprendre» de totes aquelles epistemes del dissens.

Per això, en l'àmbit estrictament expositiu, es presenten quatre projectes dedicats a una sèrie d'autors essencials a l'hora de comprendre algunes de les experiències artístiques més ideològicament revolucionàries que van arrancar a finals dels anys cinquanta del segle passat i es van prolongar fins a l'actualitat. Ens referim a les mostres sobre la cineasta afrocubana Sara Gómez; el dramaturg italià Eugenio Barba i la seva emblemàtica companyia Odin Teatret; la compositora, vocalista i *performer* nordamericana Cathy Berberian, així com l'historiador de l'arquitectura, escriptor i teòric de l'art i la literatura proletària francès Michel Ragon.

En el mateix sentit, les exposicions de la cineasta, escriptora i compositora vietnamita Trinh T. Minh-ha, i dels artistes visuals Paloma Polo, Isaías Griñolo i Álvaro Perdices plantegen, respectivament, una aproximació a la idea de «cinema etnogràfic experimental» des de perspectives no eurocèntriques, una mirada a aquells relats silenciats per les narracions imperants, un qüestionament del trop «España» a partir de les poètiques de la desobediència popular i una mena de cosmologia sobre les polítiques del paisatge, les iniciatives contra-pedagògiques i la memòria comunitària en els espais de l'art mitjançant certes gramàtiques associades a allò *queer*.

Per últim, l'exposició de l'escultor Sergi Aguilar compila més de cinquanta anys de produccions fotogràfiques juntament amb una selecció de les seves peces audiovisuals.

Tancarà el programa museogràfic una exhibició que relaciona l'emblemàtica sèrie pictòrica del cineasta Michelangelo Antonioni, titulada *Le Montagne Incantate*, amb les imatges del fotògraf també italià Luigi Ghirri, ambdues realitzades, sense aparent connexió ni cronològica ni conceptual, durant els anys setanta.

Quant a l'apartat de programes públics i investigacions, cal destacar com a eix significatiu la revisió de la historiografia artística i ideològica produïda a Catalunya durant l'últim mig segle, que posseeix nombroses particularitats potser pendents d'una relectura actualitzada.

El principal element d'aquesta línia és un gran projecte patrimonial, que tindrà dos anys de durada, al voltant de la trajectòria de Carles Hac Mor i Ester Xargay, i que implica una exhaustiva catalogació i restauració dels fons documentals d'ambdós artistes; dos festivals poètics performatius; una sèrie de 15 entrevistes audiovisuals, gravades a tall de testimonis sobre l'obra, l'època i el paper de catalitzadors d'Hac Mor i Xargay en l'escena artística catalana, i, finalment, una publicació que aspira a ser un llibre de referència per a desplegaments futurs en formats diversos, i que recollirà els anteriors sabers i veus, afegint-hi assajos inèdits, cronologies precises i materials recuperats.

Un altre autor que suscitarà diversos cicles de conferències, diàlegs i taules rodones, així com un quadern monogràfic, elaborat *exprofeso* a manera d'homenatge en el cinquè aniversari de la seva mort, és Arnau Puig, de qui s'analitzarà l'actualitat dels seus posicionaments filosòfics i polítics, el seu paper protagonista i a la vegada el seu caràcter de símptoma dins una història de l'art irredempta, no derivativa i possiblement sense continuïtat en el context de la crítica a Catalunya.

També commemorant un lustre de la seva desaparició, tindran lloc unes jornades dedicades a l'escriptor, filòsof i editor Enrique Lynch, professor d'Estètica a la Universitat de Barcelona durant dues dècades. Els seus llibres *Prosa y circunstancia* (1997), *La televisión: El espejo del reino* (2000), *Nubarrones: Breviario intermitente* (2014) i *Ensayo sobre lo que no se ve* (2020), entre d'altres, són títols primordials per a aproximar-se a la cultura visual contemporània.

En l'any del centenari del naixement de Manuel Sacristán, La Virreina dedicarà un simposi a la figura de l'autor que va introduir la teoria marxista a l'Estat espanyol i que va dirigir les mítiques

revistes *Nous Horitzons*, *Materiales*, *Laye*, *Realidad* i *Mientras Tanto*, a més de ser membre dels òrgans de direcció del PSUC i el PCE en la clandestinitat durant la dictadura franquista.

Així mateix, el projecte de diàlegs, seminaris i tallers en línia titulat *Paisatges després de la catarsi*, amb crèdits acadèmics per als assistents, comptarà amb alguns dels pensadors, artistes i escriptors més originals del moment, com Alexei Yurchak, Adam Curtis, Rita Indiana, Juan Cárdenas, Layla Martínez, Verónica Gerber Bicecci, Paul B. Preciado, Valerie Mréjen, Julián Herbert, Luis López Carrasco i Yásnaya Aguilar, entre d'altres, amb la curadoria d'Iván de la Nuez.

En el vintè aniversari de la fundació de l'editorial argentina Caja Negra, i ja que les relacions amb el projecte de La Virreina durant l'última dècada van més enllà d'un bon nombre de noms compartits —des d'Alexander Kluge a Armen Avanessian o Boris Groys, de Franco «Bifo» Berardi a Jean-Luc Godard, de Jussi Parikka, Genesis P. Orridge o Hito Steyerl a Claire Bishop— se celebrarà una trobada en què compartirem ambdues experiències «instituent», i que servirà per avaluar les aportacions de la producció i distribució de coneixements crítics en les noves esferes públiques.

Quatre projectes completen el panorama investigador per a la següent temporada: els seminaris sobre el pensament al voltant de les imatges a càrrec de la filòsofa xilena Andrea Soto Calderón, que són una espècie de línia paral·lela activa a La Virreina des del 2017 i que ha donat lloc a debats, conferències, publicacions, etc.; la presentació del treball que la cineasta Mònica Rovira ha desenvolupat com a investigació audiovisual, produïda des de Virreina durant el darrer any; el taller titulat *La tarea*, en què el novel·lista Kiko Amat aprofundirà sobre els processos d'escriptura literària; el workshop que la compositora, DJ i actriu francesa Clara 3000 impartirà al voltant de la creació musical experimental i els espais sonors, així com les converses dirigides pel pensador Antonio Gómez Villar, que continuarà amb la investigació *La classe social. Imaginaris i figuracins polítiques*.

Per acabar, se celebraran les *IV Jornades de Fotografia Contemporània* que organitza l'IEFC (Institut d'Estudis Fotogràfics de Catalunya) en col·laboració amb La Virreina Centre de la Imatge.

Pel que fa a les publicacions del 2025, convé ressaltar el vuitè número de la col·lecció d'assaig visual dissenyada per Hermanos Berenguer que, sota l'edició de Pilar Parcerisas i amb el títol *Joseph Beuys. Art, utopia i revolució*, reuneix, per primer cop en català, una selecció d'onze textos, converses i manifestos de l'artista alemany.

D'altra banda, apareixerà el cinquè número de la col·lecció breu, titulat *Sara Gómez. Poder popular*, una antologia d'assajos inèdits sobre la cineasta afro-cubana a càrrec de Martha Luisa Hernández Cadenas, Luciana Cadahia, Katherine Bisquet, Juan Antonio García Borrero, entre altres, juntament amb alguns textos teòrics essencials, com els d'Olga García Yero, Susan Lord, Sandra Abd'Allah-Álvarez Ramírez, Devin Spence Benson o Inés María Martiatu Terry i diverses entrevistes d'època, per exemple, la que li va fer Marguerite Duras a Sara Gómez el 1964.

oriol vilapuig. Habitar i organitzar és un llibre fet a partir de la sèrie homònima que l'artista va concebre per a l'exposició *Imatges buides* a La Virreina Centre de la Imatge, l'any 2022. Es tracta d'un volum que integra les aportacions d'una cinquantena d'autors que expandeixen, comenten o dialoguen amb les imatges del treball de Vilapuig. Yves Berger, Anna Manubens, Serafin Rodríguez Teja, Laia Carbonell, Pedro G. Romero, Patricia Dauder, Lluís Alabern i Àngel Calvo, entre molts altres, són alguns dels noms reunits en aquest projecte editorial.

En col·laboració amb Puente Editores es publicarà el catàleg *La ciudad en disputa*, que compila els materials generats a partir de l'exposició del mateix nom, comissariada a La Virreina, el 2023, per María García Ruiz i Moisés Puente, i que incorpora assajos de Inmaculada E. Maluenda i Enrique Encabo; David Escudero, i Ana Catarina Costa, Francisco Ascensão, João Paupério i Maria Rebelo.

Finalment, en cooperació amb el Polo Biblio-Museale di Puglia i l'editorial Terranova veurà la llum una publicació sobre Eugenio Barba i l'Odin Teatret amb textos del dramaturg i comissari de la mostra Roger Bernat, Roberto Fratini i el col·lectiu colombià Mapa Teatro.

Exposició

MICHEL RAGON I després de Le Corbusier?

08.02 - 11.05.2025

Planta 0

Comissaris: Fernando Marzá i Neus Moyano

Inauguració: divendres 7 de febrer, 19h

Aquesta mostra s'ocupa de les relacions entre Michel Ragon (Marsella, 1924 - Suresnes, 2020) —un dels crítics d'art i arquitectura europeus més importants de la segona meitat del segle XX— i un col·lectiu de joves arquitectes, format per Yona Friedman, Paul Maymont, Ionel Schein, Nicolas Schöffer, Walter Jonas i Georges Patrix, que el 1965, a París, van fundar el GIAP (Grup Internacional d'Arquitectura Prospectiva).

Totes les activitats de Ragon s'inscriuen dins el pensament anarquista llibertari, des de les seves investigacions sobre la literatura proletària als vincles amb el grup CoBrA, amb Jean Dubuffet, i a entendre la ciutat com a transformació de les condicions de vida de les classes populars.

L'admiració per la figura de Le Corbusier va fer que els seus interessos per l'art canviessin fins a dirigir la seva praxis cap a la crítica de l'arquitectura, ja que considerava que en les preocupacions dels joves membres del GIAP hi havia una evolució lògica dels pensaments de l'arquitecte suís sobre la màquina d'habitar.

Michel Ragon i el Grup Internacional d'Arquitectura Prospectiva anticiparen nombroses qüestions actuals, com l'urbanisme participatiu, l'agricultura de proximitat, l'habitatge social i les relacions entre el poder i el disseny de les ciutats.

El fons Ragon, que és la base de l'exposició, es troba en els Archives de la Critique d'Art depositats a la Universitat de Rennes.

Michel Ragon © Louis Monier. Tots els drets reservats 2024 /
Bridgeman Images

Chanéac, cèl·lules paràsites, fotografia aèria, 1968. Donació
Nelly Chanéac, Col·lecció Frac Centre-Val de Loire

Exposició

SARA GÓMEZ Poder Popular

12.04 - 28.09.2025

Planta 1

Comissari: Valentín Roma

Inauguració: divendres 11 d'abril, 19h

Formada a l'emblemàtic ICAIC (Institut Cubà d'Art i Indústria Cinematogràfica), Sara Gómez (Guanabacoa, 1942-1974) va fer, durant els anys seixanta i setanta del segle passat, divuit documents i un film que no va acabar, titulat *De cierta manera* (1977). Aquesta pel·lícula la va enllestir Tomás Gutiérrez Alea, el seu mentor, juntament amb el coguionista, Tomás González Pérez.

Poder popular presenta per primera vegada en un espai museogràfic la producció completa d'aquesta imprescindible cineasta afrocubana: el seu acostament a la realitat econòmica i cultural de la Cuba postrevolucionària, a les tensions racials i de classe i al paper de les dones en les formes organitzatives d'una societat que començava a articular-se sota uns codis polítics inèdits, en què el poble no només es trobava al centre de les gramàtiques ideològiques, sinó que també era el motor per al futur de l'illa.

La mostra va acompanyada d'una publicació que recull assajos, testimonis i entrevistes entorn de l'obra de Sara Gómez.

Exposició

EUGENIO BARBA / ODIN TEATRET Autopenetració

12.04 - 28.09.2025

Planta 1

Comissari: Roger Bernat

Inauguració: divendres 11 d'abril, 19h

Coproduïda amb el Polo Biblio-Museale di Puglia, l'exposició sobre el dramaturg i investigador teatral Eugenio Barba (Brindisi, Itàlia, 1935) i la seva companyia noruego-danesa Odin Teatret, fundada el 1964, constitueix la primera presentació museogràfica en l'àmbit nacional i internacional d'aquesta experiència clau per a comprendre les relacions, les tensions i els préstecs que es van produir entre les escenes teatrals de Llatinoamèrica, Europa i Amèrica del Nord al final de la Guerra Freda.

A banda de crear l'Odin Teatret i, més tard, el 1979, l'ISTA (International School of Theatre Anthropology), Barba va assenyalar, mitjançant l'emblemàtic text *Tercer Teatre* (1977) —en contraposició al primer, institucional, i al segon, d'investigació— una munió de grups que en els anys setanta operaven lluny de les capitals i al marge d'acadèmies i avantguardismes; uns grups que reivindicaven velles tradicions de creació col·lectiva i divisió no jeràrquica del treball.

Tot i que la companyia encara és en actiu, la mostra ressegeix la seva activitat entre 1971 i 1979, vuit anys durant els quals Eugenio Barba / Odin Teatret apuntalaren, no sense polèmiques, formes dissidents que, iniciant-se en l'entrenament i l'autoexigència, van acabar prenent el carrers d'arreu el món.

Exposició

CATHY BERBERIAN Stripsody

12.04 - 28.09.2024

Sala Miserachs

Comissari: Arnau Horta

Inauguració: divendres 11 d'abril, 19h

Coincidint amb el centenari del naixement de Cathy Berberian (1925-1983), aquesta exposició examina la història i l'estatut artístic de *Stripsody*, la seva òpera prima com a compositora. Inspirada per les onomatopeies del còmic i creada amb la complicitat del seu amic Umberto Eco, la peça de Berberian combina la creació visual, la *performance* i l'experimentació amb la paraula i el llenguatge. A través d'una selecció de discos, partitures, fotografies, publicacions i altres materials, la mostra s'ocupa de revisar la particular genealogia creativa d'una de les creacions vocals més revolucionàries i inclassificables del segle XX.

Cathy Berberian durant una performance. Autor desconegut
© The Paul Sacher Foundation, Basilea

Cathy Berberian i John Cage durant la gravació d'*Aria & Fontana Mix*
© Earle Brown, 1958, The Paul Sacher Foundation, Basilea

Exposició

ÁLVARO PERDICES

12.04 - 28.09.2024

Planta 1

Comissari: Valentín Roma

Inauguració: divendres 11 d'abril, 19h

Aquesta mostra de caràcter antològic reuneix una sèrie de projectes que ha fet Álvaro Perdices (Madrid, 1971) en els últims quinze anys, i combina diverses produccions emblemàtiques de l'artista amb obres inèdites que es van pensar per a La Virreina Centre de la Imatge.

Després d'estudiar a la Universitat de Califòrnia (UCLA) i residir més de dues dècades a Los Angeles, Perdices va tornar a Espanya el 2011 i va iniciar la seva pròpia trajectòria creativa, que alternava amb el comissariat i la coordinació d'exposicions per al Museo del Prado.

Alguns dels temes que recorren l'obra de l'artista són el concepte de «deseducació», des del qual al·ludeix a les estructures col·lectives que reivindiquen un aprenentatge alliberat de normativitats i jerarquies, o l'anàlisi de la naturalesa perifèrica: el camp i la ciutat, allò que és salvatge i allò que és urbà.

Ha exposat al CA2M de Madrid, al Yerba Buena Center for the Arts de San Francisco, al Mohamed Mahmoud Khalil Museum del Caire, a la Fundación Marcelino Botín de Santander, al Círculo de Bellas Artes de Madrid i al Museu Tàpies de Barcelona, entre altres.

Espejo y Reino, 2022. Instal·lació CA2M, Madrid © Patri Nieto
Sin título (Abierta, Negada y Desnuda), 2012. Projecte a l'EACC.
Video. Cortesia de l'artista

Exposició

SERGI AGUILAR Contrapunt

24.05 - 19.10.2025

Planta 0

Comissari: Valentín Roma

Inauguració: divendres 23 de maig, 19h

Des de l'inici de la seva trajectòria, a principis dels anys setanta, Sergi Aguilar (Barcelona, 1946) ha desenvolupat una pràctica fotogràfica paral·lela a la seva producció escultòrica. Aquestes imatges poden observar-se, avui, com una profunda indagació sobre alguns dels temes centrals que han ocupat l'artista, per exemple, el buit i les sutures en el paisatge, els edificis compresos a partir de les seves volumetries més despullades, l'enquadrament que aïlla i determina, les tensions entre aparició, serialitat i presència.

Tot prenent el títol de l'assaig homònim de Don DeLillo, *Contrapunto* presenta per primera vegada, monogràficament, una exhaustiva selecció de fotografies juntament amb alguns treballs audiovisuals. Cal assenyalar que, amb aquesta presentació expositiva, Aguilar ha intentat trencar els eixos espacials i els codis jeràrquics que determinen certes maneres de mirar la imatge. Per contra, la mostra recrea un tipus d'experiència visual més propera a la que es produeix al taller de l'artista.

TRINH T. MINH-HA

18.10.2025 - 15.03.2026

Planta 1

Comissaris: Manuel Borja-Villel i Valentín Roma

Inauguració: divendres 17 d'octubre, 19h

Cineasta, compositora, poeta, escriptora, crítica de la literatura i docent, Trinh T. Minh-ha (Hanoi, 1952) és una de les veus més importants del cinema independent de tot el món. Des d'inicis de la dècada dels vuitanta ha dut a terme una obra filmica i teòrica que es considera fundacional per als plantejaments postcoloniais i feministes, i que ha desplaçat de manera significativa els límits entre document i ficció, enquadrant-se dins la complexa categoria de «cinema etnogràfic experimental».

Després d'emigrar als Estats Units l'any 1970, durant la guerra de Vietnam, a partir del 1977 va impartir classes al Conservatori Nacional de Música i Art de Dakar (Senegal). D'aquesta època daten la publicació, juntament amb el fotògraf i arquitecte Jean-Paul Bourdier, *African Spaces: Designs for Living in Upper Volta* (1985), així com les seves dues primeres peces en 16 mm, *Reassemblage* (1982) i *Naked Spaces – Living Is Round* (1985), ambdues produïdes per Bourdier, igual que la resta de la seva filmografia. Des del 1992 fins al 2022, Minh-ha va ensenyar als departaments de Retòrica i Estudis de Gènere i de la Dona a la Universitat de Berkeley, Califòrnia.

Fins al moment ha realitzat nou pel·lícules: *Surname Viet Given Name Nam* (1989), *Shoot for the Contents* (1991), *A Tale of Love* (1995), *The Fourth Dimension* (2001), *Night Passage* (2004), *Forgetting Vietnam* (2016) i *What About China?* (2022), a més de les mencionades anteriorment.

Entre els seus escrits teòrico-poètics destaquen *Women, Native, Other* (1989), *When the Moon Waxes Red* (1991), *Elsewhere, Within Here* (2011) i *Lovecidal: Walking with the Disappeared* (2016), juntament amb diverses recopilacions d'entrevistes i els guions cinematogràfics de *Framer Framed* (1992), *Cinema Interval* (1999), *The Digital Film Event* (2005) i *D-Passage. The Digital Way* (2013).

Aquesta és la primera exposició de Trinh T. Minh-ha a l'Estat espanyol.

Surname Viet Given Name Nam, 1989. Fotograma
What about China?, 2022. Fotograma

PALOMA POLO

El retorn de la mirada. La tasca política de narrar

18.10.2025 - 15.03.2026

Planta 1

Comissària: Mabel Tapia

Inauguració: divendres 17 d'octubre, 19h

«El relat és tot el que tenim», afirmava Ursula K. Le Guin a través d'un dels seus personatges, a la novel·la *The Telling* (2000). Lluny d'entendre la història com un constructe immutable, definitiu i inequívoc que es repetiria fins a l'infinit —tot i que de vegades es pretengui així—, el relat inscriu el que es relata en una transformació politicoafectiva en la qual juguen a la vegada el passat, el present i el futur. Quines són les nostres històries? Quines narracions ens falten o romanen absents? On queda la història quan no es narra o quan és ideològicament invisibilitzada o suprimida? Aquestes preguntes subjauen i s'actualitzen en l'operació de relatar. Per això, la tasca de narrar es defineix com a altament política.

El treball de Paloma Polo (Madrid, 1983) s'acosta a esdeveniments històrics molt precisos, a relats que han estat part dels fonaments hegemònics colonopatriarcal, així com a altres que van ser descartats o silenciats. Per fer-ho, l'artista se submergeix en investigacions a llarg termini, agafa i confronta fonts diverses que obren espais d'escolta, diàleg i cooperació.

Articulada a partir de quatre nuclis que s'activen des dels projectes *The Path of Totality* (2010), *Dulcinea* (2023), *El Barro de la Revolución* (2019) i *C'est vouloir se jeter au fond du lac pour conserver sa vie* (2024) —aquest últim, inèdit, ha comptat amb la producció, entre d'altres, de La Virreina Centre de la Imatge—, la mostra fa dialogar aquests àmbits amb materials procedents de l'arxiu de l'artista que rarament han format part d'exposicions, tot i que documenten els contextos i metodologies emprades amb cada proposta.

Exposició

ISAÍAS GRIÑOLO España 365

18.10.2025 - 15.03.2026

Sala Miserachs

Comissari: Valentín Roma

Inauguració: divendres 17 d'octubre, 19h

Artista visual, filmador i comissari, els projectes d'Isaías Griñolo (Huelva, 1963) aborden assumptes i pràctiques antagonistes a través de les relacions entre memòria, ecologia, flamenc, art i poesia.

Des del 2011 ha estat desenvolupant la proposta multidisciplinària titulada *historia contemporánea*, que s'ha presentat en diversos museus i espais nacionals i internacionals com Seccion (Viena), Auguste Orts (Brussel·les), Centro George Pompidou (París) i MNCARS (Madrid).

Un dels seus treballs més significatius és *Las fatigas de la muerte / MEP* (2010-2011), a més dels assajos fílmics *La España profunda (de Ortega y Gasset a Rocío Jurado)* (2018), *AUSCHWITZ ON THE BEACH* (2029) i *135 - 47 = 88* (2021). En *live cinema* va dur a terme *Cantes tóxicos*, una sèrie de peces per al col·lectiu *Los Flamencos*, amb el poeta Antonio Orihuela i el cantaor Niño de Elche.

Exposició

MICHELANGELO ANTONIONI I LUIGI GHIRRI

31.10.2025 - 15.02.2026

Planta 0

Comissari: Frederic Montornès

Inauguració: dijous 30 d'octubre, 19h

Paral·lelament a l'hegemonia d'un relat, hi ha una infinitat de microhistòries que, lluny de fregar la insignificància, són la font que nodreix certs artistes per formalitzar un cos de treball que ofereix la possibilitat d'entendre la vida des d'una perspectiva més propera. Dos dels artistes que aturen la mirada en allò en què gairebé no es fixa ningú són el cineasta Michelangelo Antonioni (Ferrara, 1912 - Roma, 2007) i el fotògraf Luigi Ghirri (Scandiano, 1943 - Roncocesi, 1992), dos artistes nascuts a l'Emília-Romanya amb vint anys de diferència que no van tenir l'oportunitat de conèixer-se en vida, però l'obra dels quals, cadascuna de la seva manera, és una invitació a l'observació, el record i la introspecció.

L'exposició que es presentarà a La Virreina a partir de l'octubre de 2025 consisteix en una selecció d'obres de tots dos artistes orientada, d'una banda, a posar en valor les seves formes respectives d'apel·lar la natura des de l'òptica de qui ha nascut en una planúria i, de l'altra, a l'opció d'abraçar la natura des de l'àmbit de la imaginació i l'abstracció. Aquest és el punt de partida d'una exposició que reuneix en un mateix espai i temps l'obra fotogràfica d'Antonioni coneguda com les Muntanyes encantades i obres de Ghirri fetes en la dècada de 1970 i es planteja com el reflex d'una manera d'entendre la vida tal com defensava Georges Perec, és a dir, a partir del que passa quan sembla que no passa res.

Montagna incantata n. 176, Michelangelo Antonioni © Enrica Fico Antonioni
Rimini, 1977, Luigi Ghirri

La Virreina Centre de la Imatge
Palau de la Virreina
La Rambla, 99. 08002 Barcelona

Horari: de dimarts a diumenge
i festius, d'11 a 20h
Entrada gratuïta

@lavrreinaci
barcelona.cat/lavirreina